

РЕШЕНИЕ

№ 32168

гр. София, 13.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в
публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4152** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Н. В. П. ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № Л-03-139#1/10.03.2026 г., издадена от Заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено Н. В. П. ЕГН [ЕГН], СР, ЗТ да бъде настанен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание. С жалбата се иска отмяна на акта поради незаконосъобразност и необоснованост. Твърди се, че жената, с която оспорващият Н. В. П. живее на семейни начала и с която имат дете на 6 месеца, живее и работи в [населено място] и при преместването му в затвора [населено място] за нея ще бъде непосилно да го посещава заедно с детето, а тя е единственият човек, който идва на свиждания и изпраща пари на оспорващия. Сочи, също така, че постоянният му адрес е в [населено място].

Оспорващият Н. В. П., в съдебно заседание, се явява лично и поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Твърди, че съгласно представеното от него удостоверение постоянният му адрес от 2022 г. е в [населено място], но не е сменил личната си карта тогава. Впоследствие е сменил и личната си карта с актуален постоянен адрес в [населено място].

Ответникът Заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата и моли съда да постанови решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Излага съображения, че с оглед местоживеенето на оспорващия и постоянния му адрес по лична карта, както и предвид установеното обстоятелство, че същият е отписан от посочения постоянен адрес в [населено място] от собственика на ползвания от него недвижим

имот под наем, е издадена оспорената заповед.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на двете страни и след преценка на доказателствата по приложената административна преписка, намери за установено следното:

Жалбоподателят Н. В. П. е лишен от свобода, като търпи наказание лишаване от свобода в размер на 3 години, наложено по нощ № 4642/2025 г. на СГС, постъпил е в затвора [населено място] на 15.07.2025 г., наложеното му наказание е приведено в изпълнение в затвора [населено място] с начало 21.08.2025 г. със зачетен пр. арест от 23.01.2025 г. до 21.08.2025 г., поставен в условията на строг режим от 21.08.2025 г.

С оспорената заповед, издадена от Заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, на основание чл. 58 от ЗИНЗС във връзка с т. 4.5 от Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г. на Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ във връзка с чл. 62, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е наредено жалбоподателят да бъде настанен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

По делото е приета административната преписка по издаване на оспорената заповед. Приложени са Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г., издадена от Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ относно разпределение на лишените от свобода по затвори, поправителни домове и затворнически общежития и Заповед № Л-01-41#1/17.10.2025 г., издадена от Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“, с която старши комисар Ц. Т. Ц. - заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е определен да премества лишени от свобода от един затвор в друг в случаите по чл. 62, ал. 1, т. 1 и т. 3 и т. 5 от ЗИНЗС, както и да прави отказ от преместването.

По делото е прието заверено копие на лична карта на оспорващия, издадена от МВР [населено място] на 17.02.2026 г. с посочен постоянен адрес в [населено място], [улица].

Процесната заповед е връчена лично на жалбоподателя на 13.03.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е постъпила в Административен съд София-град на 25.03.2026 г., с пощенски плик от 20.03.2026 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата се явява ОСНОВАТЕЛНА.

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

На първо място е необходимо изрично да се подчертае, че е налице съществена разлика в производствата по чл. 58 и по чл. 62 от ЗИНЗС. В първия случай се разглежда въпросът за първоначалното настаняване на осъдените лица в местата за лишаване от свобода – дали са съобразени с постоянния адрес и първоначално определения режим за изтърпяване на наказанието. Във втория случай производството по чл. 62 има за предмет хипотезата, когато осъденото лице е настанено в съответния затвор или затворническо общежитие и в хода на изтърпяване на наказание възникне нуждата от преместване в друг затвор.

Съгласно разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от Главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, както следва: в затворите – осъдените с първоначално определен специален режим (т. 1); в затворите или затворническите общежития от закрит тип – осъдените с първоначално определен строг режим (т. 2); в затворническите общежития от открит тип –

осъдените с първоначално определен общ режим (т. 3). Със Заповед № Л-919/08.03.2017 г. Главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е определил реда за разпределение на лишените от свобода по затвори, поправителни домове и затворнически общежития, съгласно т. 4.5 от процесната заповед осъдените лишени от свобода от закрит тип се настаняват в затвори и затворнически общежития в Затвора [населено място] – лишени от свобода от област В., М. и В..

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“: при включване в обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа – при изявено желание от лишения от свобода (т. 1); при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание (т. 2); по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти (т. 3); по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода - пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличието на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода (т. 4); при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4; в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода (т. 5). Съгласно ал. 5 на същата разпоредба главният директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" може със заповед да делегира правомощия по ал. 1, т. 1 - 3 и 5 на своите заместници или на началник на отдел в главната дирекция, който е с висше юридическо образование.

В случая жалбоподателят е настанен в Затвора в [населено място], без да са налице данни за издадена заповед за първоначалното му настаняване, наказанието е приведено в изпълнение с начало 21.08.2025 г. със зачетен пр. арест от 23.01.2025 г. в затвора [населено място], като същият е постъпил на 15.07.2025 г. С оспорената заповед Заместник - главен директор на ГДИН е определил къде да бъде настанен за доизтърпяване на наложеното му наказание лишаване от свобода жалбоподателя шест месеца след като вече е бил настанен в съответното място за лишаване от свобода и е започнал да изтърпява наказанието си. Всяко преместване, след първоначалното постъпване и започване на изпълнение на наказанието от едно място за лишаване от свобода в друго, от един затвор в друг или от едно затворническо общежитие в друго, става при предпоставките и условията по чл. 62 и чл. 63 от ЗИНЗС. С оспорената заповед реално е извършена промяна на мястото на изтърпяване на наказанието, т. е. преместване, въпреки посоченото в заповедта, че същата е заповед за първоначално настаняване и се издава в изпълнение на нормата на чл. 58 от ЗИНЗС. Едновременно с това като правно основание за издаване на оспорената заповед са посочени както разпоредбите на чл. 58 от ЗИНЗС и т. 4.5 от Заповед № Л-919/08.03.2017 г. на Главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, така и чл. 62, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС. В самия диспозитив на заповедта е посочено Н. В. П. да бъде настанен в Затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание, както и началникът на Затвора [населено място] да уведоми ГДИН за преместването на лицето.

Във връзка с горното съдът намира, че в случая е налице хипотеза на преместване по чл. 62 от ЗИНЗС, а не на първоначално настаняване, тъй като всяка промяна в мястото на изтърпяване на наказанието след първоначалното настаняване, се явява преместване. Посочването на чл. 58 от ЗИНЗС в процесната заповед като основание за издаването ѝ е неправилно, а същата, видно от съдържанието ѝ и всички данни по делото, фактически представлява заповед за преместване по чл. 62 от ЗИНЗС. Както бе посочено и по-горе, в случая е налице осъществено първоначално

настаняване в Затвора [населено място] на 21.08.2025 г., а с процесната заповед, въпреки посоченото основание по чл. 58 от ЗИНЗС, реално се извършва следващо преместване на жалбоподателя в друг затвор, а не същинско първоначално настаняване при постъпване в затвора съобразно определения първоначален режим, в които хипотези е приложим чл. 58 от ЗИНЗС и издадената въз основа на него Заповед №Л-919/08.03.2017 г. от Главен директор на ГДИН.

В тази връзка съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, оправомощен със Заповед № Л-01-41#1/17.10.2025 г., издадена от Главен директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ и в установената от закона писмена форма по чл. 59 от АПК.

Съдът намира че заповедта е издадена в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон. Упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от един затвор в друг е ограничено до визираните в чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС хипотези. В конкретния случай, освен, че актът не е обоснован с наличието на фактически обстоятелства за разпореденото преместване на лишения от свобода от затвора [населено място] в затвора [населено място], липсват каквито и да е било доказателства за съществуването на някоя от материално-правните предпоставки по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС за постановяването на заповед за преместване. В административната преписка по издаване на оспорената заповед не се съдържат никакви доказателства за наличие на хипотезите, предвидени в чл. 62, ал. 1, т. 1 – т. 5 от ЗИНЗС за издаване на заповед за преместване на Н. В. П. в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание. Постоянният адрес на лицето на територията на [населено място] е предпоставка, относима само към първоначално разпределение на лишените от свобода, като в случая според съда не е налице хипотеза на първоначално настаняване, тъй като по данни от ответника оспорващият изтърпява наказание в затвора [населено място] от 21.08.2025 г., а и в оспорения акт се посочва, че се премества в затвора [населено място] за доизтърпяване на наказанието, а не за първоначално настаняване, т. е. не е налице хипотеза на чл. 58 от ЗИНЗС, а хипотеза на преместване. Постоянният адрес на лишения от свобода би бил от значение при първоначалното му настаняването в съответното място за лишаване от свобода за изтърпяване на наложеното му наказание, но в случая Н. В. П., както бе посочено и по-горе, е първоначално настанен в Затвора [населено място], не е оспорил това настаняване като противоречащо на постоянния му адрес и е започнал изтърпяване на наказанието. Всяка промяна след това, по време на изтърпяването на наказанието, е преместване, а не първоначално настаняване. Действително в предходен момент лицето има постоянен адрес на територията на [населено място], но от 15.07.2025 г. Н. В. П. е бил вече в Затвора [населено място], като от 21.08.2025 г. е започнало фактически изпълнението на наказанието му на това място. Няма данни, нито твърдения по делото Н. В. П. да е бил освободен от 21.08.2025 г. до 10.03.2026 г. и след тази дата да е постъпил като осъден за изпълнение на наказанието в мястото за лишаване от свобода. Нещо повече, видно от издадената на 17.02.2026 г. лична карта на Н. В. П. постоянният му адрес е в [населено място].

С оглед гореизложеното, като анализира събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира, че оспорената в настоящото производство заповед е издадена в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон, същата е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № Л-03-139#1/10.03.2026 г., издадена от Заместник - главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е наредено Н. В. П. ЕГН [ЕГН], СР, ЗТ да

бъде настанен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.
На основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: